

ση κανείς άλλο και τὸν πάρη τὸ κατόπι και τώρα ποῦ δὲν ὑπάρχει παρὰ ἓνα μόνον, τὸ τσακώνει. Στὴν τιμὴ μου αὐτὸ δὲν τὸ περίμενα.

Ἡ ἄμαξα, ἥτις ἦτο κλειστὴ μονόκλιντρος ἄμαξα, ἐστρέφετο περὶ ἐαυτήν, ἵνα ἐπαναλάβῃ τὴν διεύθυνσιν ἐξ ἧς ἦλθε, μέχρις οὐδὲ ὁ ἵππος στρέψῃ, ὁ Πιεδούσης ἦτο καταδεδικασμένος νὰ μένῃ ἀκίνητος, διότι ἂν ἤρχιζε νὰ τρέχῃ ἵνα πλησιάσῃ τὴν ἄμαξαν, ὁ Τολβιάκ, ὅστις ἠδύνατο νὰ ἰδῇ αὐτὸν διὰ τῶν ὤλων, δὲν θὰ ἐδυσκολευέτο νὰ ἐρωτήσῃ ἐαυτὸν, διατί ὁ ἀστὸς οὗτος, ὅστις περιδιάβαζεν ἡσύχως, αἰφνης ἤρχισε νὰ τρέχῃ ὡς σιδηροδρομος.

Ὅθεν ὁ δυστυχὴς πράκτωρ τοῦ κυρίου Λεκὸκ εὐρέθη εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ περιστείλῃ τὴν ὁρμὴν του ἐπὶ τινα δευτερόλεπτα, ἔμεινε δὲ πάντοτε προσεκτικός, ἀλλὰ προσποιούμενος ὅτι ἀναγινώσκει τὰς ἐπιγραφὰς τῶν καταστημάτων, καὶ ἀκροώμενος, μὲ τὴν ἐλπίδα ν' ἀκούσῃ τὸν κρότον ἐρχομένης ἁμάξης κατὰ τύχην.

Ἐν τούτοις ἡ ὁδὸς ἦτο σιωπηλὴ καὶ ἔρημος.

Ὁ καύσων ἦτο ὑπερβολικός, οἱ δὲ ἁμαξηλαῖται, ρέγγοντες ἐπὶ τῶν ἐδωλίων αὐτῶν, δὲν ἐγκατέλιπον οἰκειοθελῶς τοὺς σταθμούς των, ὅπως περιφέρονται ἀνευ ὀρισμένου σκοποῦ.

Ἦτο ὅλως ἔκτακτον ὅτι ὁ Τολβιάκ εἶχε τὴν τύχην ν' ἀπαντήσῃ ἁμαξάν.

Ὁ ἀτυχὴς Πιεδούσης παρετήρησεν ἅπαξ ἔτι μῆτοι ἰδῇ ἐρχομένην ἁμαξάν, μὴ ἐλπίζων δὲ πλέον ὅτι ὁ οὐρκνὸς θὰ ἤρχετο πρὸς βοήθειαν αὐτοῦ, ἔλαβε γενναίως τὴν ἀπόφασιν του, καὶ ἤρχισε νὰ τρέχῃ, δι' ὅλης τῆς ταχύτητος τῶν ποδῶν αὐτοῦ, πρὸς καταδίωξιν τῆς ἁμάξης, ἥτις ἔκλειε τὸν Τολβιάκ.

[Ἐπεται συνέχεια].

Χ. ΚΑΛΑΪΣΑΚΗΣ

ΟΥΓΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

Τὸ λογικόν της τὴν εἰδοποιεῖ ὅτι ἡ θέσις της ἦτο ἀδιέξοδος ὅσον καὶ ἀνελπίς.

Τὴν θέσιν, ἣν εἶχε κερδήσει ἐντίμως, κατὰ τὴν γνώμην τῆς Λαίδης Ζάνετ, ὥφειλεν εἰς ἐγκληματικὴν ἀπάτην.

Οὐδὲν ἠδύνατο νὰ μετριάσῃ, οὐδὲν ἠδύνατο νὰ συγχωρήσῃ τὸ εἰδεχθῆς τῆς πράξεως ταύτης.

Ἐκρυψε τὸ πρόσωπόν της ἐντὸς τοῦ ρινομάκτρου της καὶ ἄφηκε νὰ ρεύσωσι τὰ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της πλημμυρήσαντα καὶ μόλις συγκρατούμενα ἀνωφελῆ δάκρυα, καὶ εἶτα ἐπειράθη νὰ δώσῃ ἄλλοιαν τινα ὠθησιν εἰς τὰς σκέψεις της.

Τί τῇ εἶχεν εἶπει ἡ Λαίδη Ζάνετ, εἰσερχομένη εἰς τὴν βιβλιοθήκην;

Ὅτι θὰ ἐπανήρχετο ὅπως συνεχίσωσι τὴν περὶ τοῦ Ὁρατίου συνδιάλεξίν των.

Ἡ Μέρση ἐμάντευσε τί ἔμελλον νὰ τῇ εἴπωσι, διότι ἐγίνωσκε κάλλιστα τί ἐζήτει παρ' αὐτῆς ὁ Ὁράτιος.

Πῶς ν' ἀντιμετωπίσῃ τὴν νέαν ταύτην στενοχωρίαν;

Τί νὰ πράξῃ, δι' ὄνομα Θεοῦ;

Ἡδύνατο τὸν ἄνδρα, ὅστις τὴν ἠγάπα.... καὶ τὸν ὅποιον καὶ ἐκείνη ἠγάπα.... νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ ριφθῇ τυφλῶς εἰς βκραθρῶδη γάμον μετὰ γυναικός, ἥτις ὑπῆρξε γυνὴ ἀπωλείας;

Ὁχι! Ὁφείλειεν αὕτη νὰ τῷ καταστήσῃ γνωστὴν τὴν ἀλήθειαν. Ἀλλὰ πῶς;

Δὲν θὰ συνέτριβε τὴν καρδίαν τοῦ Ὁρατίου;

Θὰ ἠδύνατο νὰ βυθίσῃ αὐτὴ ἐαυτὴν ἐντὸς τοιαύτης αἰσχύνης;

Πῶς νὰ ἐξωμολογεῖτο τὴν εἰδεχθῆ ἀλήθειαν;

— Ὡ! δὲν δύναμαι!... δὲν θέλω νὰ τῷ τὰ εἴπω! ἀνέκραξεν. Ἡ στιγμὴ ἐκείνη θὰ μ' ἐφόνευεν!

Ἀλλ' αἱ εὐστροφοὶ διαθέσεις της ἤλλαξαν ἅπαξ ἔτι.

Ὁ δαίμων τοῦ κακοῦ τὴν παρέσυρε καὶ εἶπε καθ' ἐαυτήν, ὅτι ἐκεῖνο, ὅπερ ἤθελε τὴν ἀπολέσει, ἦτο ὅ,τι εὐγενέστερον ἐνεῖχεν ἡ φύσις αὐτῆς.

Ἡ καρδιά της ὑπερεπληρώθη αὐθις θρασυτήτος καὶ πικρίας.

Ἐπανέπεσεν ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου μὲ τοὺς ὀφθαλμούς λαμποντας καὶ μὲ τὰς παρειὰς φλεγούσας ἐκ κακίας καὶ ὀργῆς.

— Καὶ ἐπὶ τέλους δὲν εἶμαι χειροτέρα πάσης ἄλλης οἰασθήποτε γυναικός, ἐσκέπτετο. Ἀλλὰ θὰ τὸν ἐνυμφεύοντο χάριν τῆς περιουσίας του.

Ἀλλὰ μετὰ μίαν στιγμὴν ὑπερίσχυσεν αὐθις ἐν ἐαυτῇ ὁ ἀγαθὸς δαίμων.

Ἐὰν ἡπάτα τὸν Ὁράτιον, τὸν ὅποιον ἐκ παρομοίας ταπεινότητος τόσαι ἄλλαι γυναῖκες δὲν ἤθελον διστάσει, διαπράττουσαι τὴν ἀτιμίαν αὐτὴν, νὰ τὸν νυμφευθῶσι, ποῖαν συγγνώμην τῆς πράξεώς της θὰ ἐτόλμα νὰ ἐξαίτησῃ παρ' αὐτοῦ;

Ἴνα εὖρη καταφυγὴν ἔκρυψε τὸ πρόσωπόν της ἐντὸς τῶν χειρῶν καὶ ἐζήτησε ταύτην ἐκεῖ, ἔνθα καὶ ἄλλοτε εἶχεν εὖρει παραμυθίαν... εἰς ἀσθενῇ ἐγκαρτέρησιν καὶ εἰς ἀδρανῇ ἀπελπισίαν.

— Ὡ! διατί νὰ μὴ ἀποθάνω προτοῦ εἰσελθῶ εἰς τὴν οἰκίαν ταύτην; Ἀλλὰ καὶ τόρα ἂν ἀπέθνησκον, ἐφέλλισεν, ὅποια ἐπιθυμητὴ ἀπαλλαγὴ καὶ δι' ἐκείνου καὶ δι' ἐμέ!

Καὶ οὕτω κατέπαυσε καὶ τὴν φορὰν ταύτην ἡ ἐνδόμυχος πάλιν τῆς Μέρσης Μερρίκ, ὅτε, ἡ εἰς τὴν αἰθουσαν τοῦ σφαιριστηρίου ἄγουσα θύρα ἠνεῳγῇ ἀθอรύτως.

Ὁ Ὁράτιος Δεχόλτ εἶχεν ἀναμείνει τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ὑπὲρ αὐτοῦ εὐνοϊκῆς μεσολαβήσεως τῆς Λαίδης Ζάνετ, δὲν ἠδύνατο δὲ νὰ περιμένῃ περισσότερον.

Προσέβλεψε γύρω του μετὰ προφυλάξεως, ἔτοιμος νὰ γίνῃ ἄφαντος ἀμέσως χωρὶς οὐδὲν νὰ εἴπῃ, ἔὰν αἱ δύο γυναῖκες συνωμύλουν εἰσέτι.

Ἡ ἀπουσία τῆς Λαίδης Ζάνετ τῇ ἐ-

πέτρεψε νὰ ὑποθέσῃ ὅτι ἡ συνεννόησις εἶχε λήξει.

Ἴσως ἡ μνηστὴ του τὸν ἀνέμενεν ἐκεῖ, μόνη, ὅπως τῷ ὁμιλήσῃ ὑπὸ τὰς ἐμπνεύσεις τῆς καρδίας της!...

Ἐβάδισε, προχωρήσας κατὰ ὀλίγα βήματα.

Ἡ Μέρση οὐδ' ἐκινεῖτο. Ἐκάθητο ἀφρημένη, ἀναίσθητος, βεθυθισμένη εἰς τὰς σκέψεις της.

Ἴσως αὐτὸν ἀνεπόλει.

Προϋχώρησεν ὀλίγον ἔτι ἐγγύτερον αὐτῆς καὶ τὴν ἐκάλεσε:

— Χάρις!

Ἐκείνη ἠνωρθώθη ἐπὶ τῶν ποδῶν της βάλλουσα κραυγὴν.

— Ἐπεθύμουν πολὺ νὰ μὴ μὲ ἐκπλήτετε τοιουτοτρόπως, εἶπεν ὀργίλη, ἐπαναπίπτουσα ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου. Ὁ ἐλάχιστος αἰφνιδίος τρόμος κάμνει τὴν καρδίαν μου νὰ πάλῃ σφοδρῶς μέχρι διαρρήξεως, τὸ γνωρίζετε κάλλιστα.

Ὁ Ὁράτιος ἐξελιπαρήσας τὴν συγγνώμην του μετ' ὅλης τῆς ταπεινότητος ἐραστοῦ συναισθανομένου τὸ σφάλμα του.

Ἐν τῷ νευρικῷ ἐρεθισμῷ ὅστις κατεῖχε τὴν Μέρσην δὲν ἦτο εὐκόλον νὰ τὴν πράυνῃ.

Ἀπέστρεψε τοὺς ὀφθαλμούς της ἐν σιγῇ, ἐκεῖνος δέ, ὅστις σχεδὸν δὲν ἀμφίβαλλε περὶ τῆς ὀδυνηρᾶς ἡθικῆς κρίσεως, ἣν ὑπέστη ἡ νεῆνις, ἐκάθησε πλησίον της καὶ τὴν ἠρώτησε σιγαλότατα ἔὰν εἶχεν ἴδει τὴν Λαίδην Ζάνετ.

Ἐκείνη τῷ ἀπήντησε καταφατικῶς διὰ τόνου καὶ ὕφους, ἐξ ὧν ἔμπειρος ἄνθρωπος θὰ κατενόει ὅτι ὥφειλε νὰ λάβῃ κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὰς μεγαλειτέρας προφυλάξεις.

Ἀλλ' ὁ Ὁράτιος ἦτο νέος, ἀνυπόμονος, καὶ ἐξηρεθισμένος ἐκ τῆς μακρᾶς προσδοκίας εἰς τὸ γειτονικὸν δωματίον.

Χωρὶς ποσὼς νὰ διστάσῃ ἀπηύθυνεν ἐτέραν ἐρώτησιν εἰς τὴν Μέρσην:

— Σὰς εἶπε τίποτε ἡ Λαίδη Ζάνετ;...

Ἡ Μέρση ἐστράφη πρὸς αὐτὸν ἐξηγριωμένη καὶ δὲν τὸν ἀφῆκε νὰ τελειώσῃ.

— Μοὶ ἀπεστείλατε τὴν Λαίδην Ζάνετ διὰ νὰ μοῦ ἀποσπάσῃ ὑπόσχασιν νὰ ἐπισπεύσῃ τοὺς γάμους μας, ἀνέκραξεν. Ἀναγινώσκω εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σας.

Ὁ Ὁράτιος δὲν ἐσυνετίσθη οὐδ' ἐκ τῆς δευτέρας ταύτης, καὶ σφαιστεράς τῆς πρώτης, εἰδοποιήσεως, ὅπως ὁμιλήσῃ μετὰ περισκέψεως.

— Μὴ ὀργίζεσθε! εἶπεν ἡπίως. Εἶμαι ἄρα γε ἀληθῶς καθ' ὁλοκληρίαν ἀσυγχώρητος ἔὰν παρεκάλεσα τὴν Λαίδην Ζάνετ νὰ μεσολαβήσῃ ὑπὲρ ἐμοῦ, ἀφοῦ ματαιῶς ἐπειράθην νὰ σὰς καταπείσω πρὸς τοῦτο ἐγὼ αὐτός; Καὶ ἡ μήτηρ μου καὶ αἱ ἀδελφαί μου ἐπειράθησαν ἐπίσης νὰ μεσολαβήσωσιν, ἀλλὰ καὶ αὗται ἐναυάγησαν.

Δὲν ἠδυνήθη ν' ἀκροασθῇ περισσότερον τῶν λόγων του· ἐκτύπησε διὰ τοῦ ποδὸς τὸ ἔδαφος ἐν ἐξάψει νευρικῆς ταραχῆς.

— Βαρύνομαι νὰ σὰς ἀκούω ὁμιλοῦντα

περί τῆς μητρὸς καὶ τῶν ἀδελφῶν σας ! διέκοψε μετ' ὀξύτητος. Δὲν ἔχετε νὰ μοι ὁμιλήσετε περὶ ἄλλου τινός ;

Ἐπὶ ἤκουεν ἀκόμη ἐν σφάλμα πρὸς διαπραξίν ἐν τῷ ἀκανθῶδει τούτῳ ζητήματι, καὶ ὁ Ὁράτιος τὸ διέπραξεν, ἀναλαβὼν ἤδη καὶ οὗτος δηκτικὸν ὕφος.

Ἡ μήτηρ του καὶ αἱ ἀδελφαὶ του ἦσαν δι' αὐτὸν αὐθεντεῖται, διότι τὰς ἐθεώρει ὡς ἀντιπροσωπεύουσας τὸ ἰδεῶδες τῆς τελειότητος μεταξὺ τῶν γυναικῶν.

Μετέβη πρὸς τὸ ἕτερον ἄκρον τῆς αἰθούσης, καὶ ἐκεῖθεν ἀνορθούμενος εὐθυτενῆς, ἐπειράθη νὰ ἐλέγξῃ καὶ σωφρονίσῃ τὴν μνηστῆν του, ὅπως τῇ ἤρμοζε.

— Θὰ ἐπράττετε κάλλιον, Χάρις, ἐὰν ἠκολουθεῖτε τὸ παράδειγμα, ὅπερ σὰς δίδουσιν ἡ μήτηρ μου καὶ αἱ ἀδελφαὶ μου, εἶπεν. Αὐταὶ τοῦλάχιστον δὲν συνεθίζουσιν νὰ ὁμιλῶσι σκληρῶς πρὸς ἐκείνους, οἵτινες τὰς ἀγαπῶσιν.

Ἡ σοβαρὰ αὕτη μομφὴ δὲν παρήγαγεν ὅμως τὸ ἐλάχιστον ἀποτέλεσμα.

Ἡ Μέρση ἐράνην ὅτι ἔμεινε πρὸς ταύτην τὸσον ἀπαθῆς, ὅσον ἐὰν ποσῶς δὲν τὴν ἤκουε.

Διετέλει ἐν τῇ κακειντρεχεῖ ἐκείνῃ διαθέσει, ἥτις ἐγεννᾶτο ἐν αὐτῇ ἐκ τῆς πικρίας τῆς ἰδίας συναισθήσεως... ἥτις παρῶζεν αὐτὴν νὰ ὀργίζεται κατὰ τῆς ἔξεως, ἣν εἶχεν ὁ Ὁράτιος τοῦ νὰ ἐπαινῇ ἐνθέρμως πάντοτε τὰς γυναῖκας τῆς οἰκογενείας του.

— Ὑπὸ οἴκτου καταλαμβάνομαι, ἔλεγε καθ' ἑαυτήν, ὅταν ἀκούω ἐξυμνουμένην τὴν ἀρετὴν γυναικῶν, αἵτινες οὐδέποτε ἐγνώρισαν τί ἐστὶ πειρασμός ! Ὅποῖον ὄντως κατόρθωμα τὸ νὰ ζῇ τις ἐντίμως, ὅταν εἰς τὴν ὑπαρξίν του καλεῖται νὰ συνεχίσῃ μόνον ἀγαθὰ καὶ ἀπολαύσεις ! ... Ἐγνώρισεν ἡ μήτηρ του τὴν ἔνδειαν καὶ τὴν πενίαν ; ... Ἐγκατελείφθησαν εἰς τὰς ὁδοὺς αἱ ἀδελφαὶ του ;

Αἱ σκέψεις αὗται ἀπεσκλήρυνον τὴν καρδίαν τῆς καὶ τὴν ἐξώθουν σχεδὸν μέχρι τοῦ πόθου τοῦ νὰ τὸν ἀπατήσῃ. . . Διατί νὰ προβάλλῃ εἰς αὐτὴν ἐκεῖνος ὡς παράδειγμα τοὺς συγγενεῖς του ;

Δὲν εἶχεν ἀρκετὸν πνεῦμα ὅπως ἐννοῇ λοιπὸν οὗτος, ὅτι αἱ γυναῖκες ἀποστρέφονται νὰ ταῖς προτείνωσιν ἄλλας γυναῖκας ὡς παράδειγμα ;

Ἐρριψεν ἐπ' αὐτοῦ βλέμμα, ἐκφράζον ὀρμητικὸν αἰσθημα ἀνυπομονησίας καὶ καμᾶτου.

Ἐκεῖνος εἶχε καθεσθῇ παρὰ τὴν τράπεζαν τοῦ προγεύματος στρέφων πρὸς αὐτὴν τὰ νῶτα καὶ στηρίζων τὴν κεφαλὴν εἰς τὴν χεῖρά του.

Ἐκεῖνος ἐπειράθη νὰ τὴν προσπελάσῃ καὶ ἐκείνη τὸν ἀπέκρουσεν· ἐὰν ἔλεγε μίαν λέξιν θὰ τὴν ὑπεδέχετο ἀπάντησις δηκτικωτάτη ἐκ μέρους τῆς.

Ὁ Ὁράτιος ἐκάθητο μακρὰν αὐτῆς, ἄφωνος καὶ κεχολωμένος.

Τίς ἄγνοεῖ, ὅτι διὰ τὸν ἄνδρα ἡ σιωπὴ εἶνε ἡ δραstickωτέρα διαμαρτύρησις κατὰ τῆς γυναικός, ἥτις τὸν ἀγαπᾷ ;

Ἀντέχει αὕτη κατὰ τῆς τραχύτητος.

Εἰς τοὺς πικροὺς λόγους εἶνε πάντοτε ἐτοίμη ν' ἀπαντήσῃ διὰ πικροτέρων.

Ἄλλ' ἡ σιωπὴ τὴν πληγώνει θανασίμως· παραδίδεται τότε, ἡττωμένη.

[Ἐπείγει συνέχεια]. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΠΑΝΑΘΩΝΗΣ

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

Διήγημα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

Α'

Διὰ διαδοχικῶν θανάτων ἐπισυμβάντων εἰς τὸν πατέρα τῆς καὶ τὴν μητέρα τῆς, πλουσίαν ἀστῶν τοῦ Τουρίνου, ἡ Ἀγγελικὴ Κλάρυ εὗρέθη εἰς τὸ εἰκοστὸν πρῶτον ἔτος τῆς ἡλικίας τῆς ἀνεξάρτητος καὶ κάτοχος σημαντικῆς περιουσίας.

Ἦτο θαυμαστῆς ὠραϊότητος, λεπτοφυῆς καὶ πλήρης θελγήτρων ὡς ἄγγελος, τὴν δ' ὅψιν τὸσον γλυκεῖα, ὅσῳ καὶ τοῦ Ραφαήλ ἡ Φορναρίνη· ὅσῳ δ' ἀφορᾷ τῆς ψυχῆς τῆς τὸ καλοκάγαθον, οὐδόλως τοῦτο ὑστέρει τῆς ὅλης τοῦ σώματος καὶ τοῦ προσώπου τελειότητος καὶ καλλονῆς.

Ὡφελουμένη τῆς ἐλευθερίας ἀνατροφῆς, ἣν τῇ ἔδωσαν οἱ γονεῖς τῆς, ἐπεδόθη εἰς τὰς τέχνας καὶ ἰδίως εἰς τὴν μουσικὴν. Εἶχε φωνὴν μεγαλοπρεπῆ, εὐηχον καὶ εὐστροφον, μολοντί δὲ δὲν ἐξήσκειτο παρὰ μόνον πρὸς εὐχαρίστησίν τῆς, ὑπερεῖχε πᾶσαν ἐξ ἐπαγγέλματος αἰοδόν, καὶ ἠδύνατο νὰ εὐχαριστῇ τὴν ἰδιοτροπίαν τῆς, ἣν ἠρμήνευεν εἰς τεμάχια τοῦ Ροσίνι ἢ τοῦ Μάγερμπερ.

Οὕτω πεποικισμένη, ἀνεξάρτητος καὶ πλουσία ἡ Ἀγγελικὴ, δὲν ἔπαυσε νὰ εἶνε τὸ ἀντικείμενον πολλῶν τρυφερῶν βλεμμάτων καὶ σφριγῶντων λατρευτῶν.

Ἦρχισε νὰ φαίνεται εἰς τὴν κοινωνίαν ἀποδεχομένη καὶ μὴ ἐπιζητοῦσα εὐκαιρίαν ἵνα ἀναδειχθῇ ἡ γλυκεῖα φωνὴ τῆς, ἔχαιρε δὲ μετριοφρόνως διὰ τὸ προτέρημά τῆς, καὶ ἐκώφευεν εἰς πάντα τὰ ἄλλα ἐγκώμια.

Ἐσπέραν τινὰ, καθ' ἣν συγκατένευσε νὰ παρευρεθῇ καὶ ψάλλῃ παρὰ τῇ κομῇσῃ Ἰουλιανοῦ, ἅμα ὡς ἔπαυσε τὸ κλειδοκύμβαλόν, ἤκουσεν ὀπισθεν αὐτῆς προφερομένας μετ' ὀφθαλμῶν συγκεινημένην καὶ πάλουςαν τὰς ἀκολούθους λέξεις :

— Τὸ ὄνομά σας δὲν κέκτησθε ἀδίκως, ὠραῖα Ἀγγελικὴ, καθόσον ἄδετε ὡς ἄγγελος.

Ἡ ἐρρασιτέχνις ἐστράφη καὶ εἶδε νεανίαν δεκαεξὶ ἢ δεκαεπτὰ ἐτῶν, μετ' ὀφθαλμῶν ἐκφραστικῶν, μετ' ὀφθαλμῶν πολλὰ διακεκριμένους, καὶ τοῦ ὁποίου οἱ μεγάλοι καὶ μέλανες ὀφθαλμοὶ ἦσαν συμπαιθῶς ἐπ' αὐτῆς προσηλωμένοι.

Ἡ μοιραῖα στιγμή, ἡ τοσάκις μνημονευθεῖσα αὕτη στιγμή ὑπὸ τῶν μυθιστοριογράφων καὶ τῶν ποιητῶν, εἶχεν ἄνευ ἀμφιβολίας φθάσει καὶ διὰ τὴν Ἀγγελικὴν, καθόσον εἰς τὸν ἦχον τῆς φωνῆς ταύτης καὶ ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν τοῦ βλέμματός ἐκείνου, ἐδοκίμασε συγκίνησιν ἄγνω-

στον, ἀόριστον, καὶ δὲν ἠδυνήθη ν' ἀποκριθῇ, παρὰ ψελλίζουσα μόνον εἰς τὴν φιλοφρόνησιν, ἥτις τῇ ἀπευθύνθη.

Ὁ εὐτυχὴς οὗτος φιλόφρων ἦτο ὁ υἱὸς τοῦ κόμητος, παρὰ τῷ ὁποίῳ εἶχε δοθῇ ἡ ἐσπερίς, καλούμενος Ὁκτάβιος Ἰουλιανοῦ, κληρονόμος μεγάλου ὀνόματος καὶ πριγκιπικῆς περιουσίας.

Κατὰ τὸ ἐπίλοιπον τῆς ἐσπερίδος ὁ νεαρὸς κόμης δὲν ἔπαυσε νὰ ὑποχρεοῖ διὰ τῶν τρόπων του τὴν τὴν Ἀγγελικὴν καὶ νὰ τῇ ἐκφράζῃ τὸ φλογερὸν πάθος του, ἱκετεύων μάλιστα αὐτὴν νὰ τῷ δώσῃ τὸν λόγον τῆς ὅτι θὰ ἐγίνετο σύζυγός του, θὰ προσεπαθεῖ δ' ἔλεγεν, ὅπως ἐπιτύχῃ τὴν συναίνεσιν τοῦ πατρός του. Οἱ ἔρωτες δὲ τόσον κατ' εὐχὴν ἐβαίνον, ὥστε περὶ τὸ τέλος τῆς ἐσπερίδος ταύτης ἡ συγκίνησις, ἣν ἠσθάνθη, κατέστη σφριγῶν ἔρωτος ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς νεανίδος.

Ἐπὶ τῇ ἐλπίδι τῶν σχεδίων τοῦ γάμου ὁ Ὁκτάβιος ἐζήτησε παρὰ τῆς Ἀγγελικῆς, ὅπως τῷ ἐπιτρέψῃ νὰ παρουσιασθῇ πρὸς αὐτήν. Ἦτο καλὸς νέος, ἡγάπα καὶ ἐλάτρευε τὰς τέχνας, διότι τὰς ἠγνόει. Ἠνωμένοι θὰ διήρχοντο εὐτυχεῖς ἡμέρας καὶ θὰ ἐπηύξανον τὸν ἀμοιβαῖον αὐτῶν ἔρωτα. Μετ' ἡ ἐμπιστοσύνην τῆς καλοκαγαθῆς ψυχῆς τῆς καὶ μετ' ἡ ἐπιδοκιμότητα τοῦ ὡς καλλιτέχνιδος ὁργανισμοῦ τῆς, ἡ Ἀγγελικὴ ἀφῆθη ὁλόκληρος εἰς τὸν ἔρωτα τοῦτον, ὅστις κατέστη ζώῃ τῆς.

Σχεδὸν ἔτος διέρρευσε καὶ ὁ ὑπὸ τοῦ Ὁκταβίου προταθείς γάμος δὲν εἶχε περατωθῇ. Ὁ νεαρὸς κόμης προέβαλεν ὅτε μὲν ἐμπόδιον, ὅπερ ἔπρεπε νὰ ἄρῃ, ὅτε δὲ ἰσχυρὸν λόγον ἀναβολῆς, καὶ ἄλλοτε ἄλλο τι. Πολλὰκις ἐν τῇ ἀξιοπρεπείᾳ τῆς καὶ τῇ εὐλικρινείᾳ τῆς ἡ Ἀγγελικὴ ἠρυθρία, διανοουμένη τὴν ἐλαχίστην ὑποψίαν διὰ τὰς σκοπίμους ἐνστάσεις ὑπὲρ ἐκείνου, δι' ὃν ἔλαθε συμπάθειαν, καὶ δι' ὃν εἶχε θυσιάσει τὸ πᾶν. Πλὴν ἤδη, εἴτε διότι ὁ νεαρὸς κόμης ἐλησμόνησε τὴν καλοκαγαθότητά του, εἴτε διότι ἠμποδίζετο ὑπὸ καθηκόντων ἡ ἀσχολιῶν, ἀπεφάσισεν ὥστε αἱ ἐπισκέψεις του νὰ ὦσιν ἥττον συχναί, καὶ ἰδίως ὁσάκις τὴν ἐπεσκέπτετο ἐφέρετο μετ' ἑαυτοῦ ἄδιάφορον καὶ προκατειλημμένον, ὡς εἰ ἡσυχολεῖτο ὑπὲρ ἑαυτοῦ καὶ οὐχὶ περὶ εὐτυχίας, ἣν ἀμφοτέροι θὰ ἐδοκίμαζον, ἀλλὰ περὶ ὑποχρεώσεως, ἣν μετὰ βάρους ἐξεπλήρου.

Ἡ Ἀγγελικὴ δὲν ἐχρειάσθη πολὺν καιρὸν, ἵνα παρατηρήσῃ τὴν μεταβολὴν ταύτην. Ὑποπτεύουσα δὲ ὅτι πιθανὸν ἡ ψυχρότης αὕτη προήρχετο καὶ ἐξ οἰκογενειακῶν λόγων, ἐπίεσε τὸν Ὁκτάβιον, ζητοῦσα παρ' αὐτοῦ ἀποδείξεις ἐμπιστοσύνης. Ἄλλ' ἐκεῖνος ἐφάνετο μάλλον ὅτι ἠναντιοῦτο, ἢ ὅτι συνεκινεῖτο ἐκ τῶν πιέσεων αὐτῶν, τῇ ἀπεκρίθη λοιπὸν, ὅτι δὲν εἶχε τίποτε, ὅπως δυνήθη νὰ αἰτιολογηθῇ ἡ μεταβολὴ ἐκείνη, τὴν ὁποίαν παρετήρει δὴθεν αὕτη, πολὺ δὲ μάλλον κατέπειθεν αὐτὴν ὅτι ἠπατάτο, καθόσον διετέλει πάντοτε ὁ ἴδιος.

Κατόπιν τὸν ἠρώτησε πῶς εἶχε δυ-